

Arrest

nr. 46 606 van 23 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2010.

1.3. Op 23 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Norca (gemeente Preshevë) en bezit u het Servische staatsburgerschap. Uw broer N.(...) H.(...) was gedurende 2001 ongeveer vier maand lid van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanoc). Op 26 december 2008 werden door de Servische autoriteiten tien personen gearresteerd die verdacht werden van het plegen van misdrijven in Gjilan (Kosovo) in 1999. Na deze arrestaties zei de Servische Minister van Binnenlandse Zaken dat de arrestaties van gewezen UÇPMB-leden en UÇK-leden (Kosovaars Bevrijdingsleger) zouden doorgaan. Gezien uw broer lid was geweest van het UÇPMB, vreesde hij eveneens gearresteerd te worden. Daarom verliet hij in oktober 2009 Servië en trok hij naar een oom in Zwitserland. Na het vertrek van uw broer vreesde u op uw beurt dat, indien de Servische autoriteiten uw broer zouden komen arresteren, u in zijn plaats zou worden meegenomen. Om een dergelijke arrestatie te vermijden besloot u op 13 februari 2010 Servië te verlaten. Samen met uw partner N.(...) B.(...) (O.V. 6.578.277) en uw kinderen reisde u per bus naar België waar u op 14 februari 2010 bent aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan. U voegde tot slot nog toe dat uw zoon in de zomer van 2008 een hartoperatie in Belgrado moest ondergaan. Omwille van jullie etnische origine moest uw zoon echter langer dan normaal op deze operatie wachten. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort (uitgereikt op 22 december 2009 te Vranje); uw identiteitskaart (uitgereikt op 22 december 2009 te Preshevë); uw rijbewijs (uitgereikt op 21 november 2006 te Preshevë); de paspoorten van uw kinderen uitgereikt op 26 januari 2010 te Vranje; uw geboorteakte (uitgereikt op 30 november 2009 te Preshevë); de geboorteaktes van uw kinderen (uitgereikt op 21 januari 2010 te Preshevë); een attest d.d. 13 maart 2010 ter staving van het UÇPMB-lidmaatschap van uw broer; een brief van uw bureu d.d. 22 maart 2010 waarin de door u aangehaalde problemen bevestigd worden; enkele artikels en een DVD betreffende de arrestatie van de tien Albanezen in december 2008; en verschillende Servische medische attesten ter staving van het hartprobleem van uw zoon.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft waaruit blijkt dat uw broer effectief zou worden gearresteerd noch dat u over concrete, objectieve gegevens beschikt waaruit blijkt dat u zou gearresteerd worden omwille van de afwezigheid van uw broer. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat uw broer niet gezocht werd door de Servische autoriteiten (CGVS p. 4), dat de Servische politie of gendarmerie nooit naar uw huis, waar uw broer eveneens woonde, kwamen om uw broer te zoeken of te ondervragen en dat zij nooit een huiszoeking in uw huis hebben verricht (CGVS p. 5). U stelde dat uw broer evenmin door de politie of gendarmerie werd gezocht na zijn vertrek uit Servië in oktober 2009 (CGVS p. 6) en u verklaarde ook dat de autoriteiten evenmin naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u of uw broer na uw vertrek uit uw geboorteland (CGVS p. 6). Gezien u niet over concrete, objectieve aanwijzingen beschikte waaruit blijkt dat uw broer daadwerkelijk gevisieerd werd door de Servische autoriteiten, of dat zij van plan waren hem te arresteren omwille van zijn gewezen UÇPMB-lidmaatschap - uw broer heeft immers noch vóór noch na de arrestatie van de tien etnische Albanezen in december 2008 problemen gekend -, dient dan ook besloten te worden dat u uw vrees als zou uw broer, en bij zijn afwezigheid u, door de Servische autoriteiten gearresteerd worden niet aannemelijk gemaakt heeft.

Op de vraag over welke concrete aanwijzingen uw broer dan wel beschikte waaruit zou moeten blijken dat hij zou gearresteerd worden omwille van zijn gewezen UÇPMB-lidmaatschap, haalde u de arrestatie van de tien etnische Albanezen in december 2008 aan en verwees u naar een toespraak van de Servische Minister van Binnenlandse Zaken die stelde dat de arrestaties van gewezen UÇPMB-leden zouden blijven doorgaan (CGVS p. 5-6). Wanneer u gevraagd werd waarom uw broer dan wel problemen zou kennen na de arrestatie van deze tien in december 2008 gezien hij voorheen nooit problemen met de Servische autoriteiten heeft gehad, antwoordde u dat uw broer, na de arrestatie van de tien personen, net als deze tien, kon gearresteerd worden (CGVS p. 5). U kon echter geen voorbeelden geven van gewezen UÇPMB-leden die na de arrestatie van de tien gearresteerd werden. In dit verband stelde u dat er geen andere arrestaties zijn geweest (CGVS p. 6).

Hoe dan ook dient er in deze context vooreerst vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakte waarom uw broer die vreesde gearresteerd te worden omwille van zijn gewezen lidmaatschap van UÇPMB niet onder de amnestieregeling zou vallen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. Met betrekking tot deze amnestiewet stelde u echter geheel verkeerdelijk dat er niet zo iets als een amnestiewetgeving

bestaat (CGVS p. 4). U haalde verder geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op uw broer van toepassing zou zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB vervolgd werd. Volgens deze wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Verschillende ex-UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteams die in Zuid-Servië actief zijn. De ex-UÇPMB'ers die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden.

Wat de herhaaldelijke verwijzingen in uw verklaringen naar de arrestatie van de tien Albanezen en oud-UÇPMB-strijders in december 2008 door de Servische autoriteiten betreft dient daarnaast te worden opgemerkt dat de Servische gendarmerie inderdaad is overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 en twee anderen in april 2009. Dit gebeurde echter op verdenking van gemeenrechtelijke feiten, meerbepaald moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjilan (Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van illegaal wapenbezit. Uit bovenstaande informatie blijkt dat deze interventies van de Servische autoriteiten kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van repressie van vroegere aanhangers van het UÇPMB. Bovendien stelde u dat uw broer geen misdrijven heeft gepleegd tijdens zijn UÇPMB-periode, dat hij nooit in Kosovo aan de oorlog deelgenomen heeft en dat hij niet in het bezit was van illegale wapens (CGVS p. 4-5). Er dient dan ook besloten te worden dat er geen enkele overeenkomst is tussen het profiel van de tien gearresteerde Albanezen en de persoonlijke situatie van uw broer. Het is in dit opzicht dan ook niet aannemelijk dat uw broer louter omwille van zijn voormalig UÇPMB-engagement door de Servische autoriteiten gearresteerd zou worden, temeer daar hierboven reeds gebleken is dat u geen enkele concrete aanwijzing had voor een dergelijke arrestatie. Zoals reeds aangehaald, verklaarde u immers zelf dat uw broer na zijn vertrek uit het UÇPMB in 2001 nooit enig concreet probleem met de Servische autoriteiten heeft gehad (gehoor CGVS 4-5).

Gezien u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat uw broer, omwille van zijn gewezen UÇPMB-lidmaatschap, daadwerkelijk een arrestatie door de Servische autoriteiten te vrezen heeft, maakt u evenmin aannemelijk dat u, bij afwezigheid van uw broer, zou gearresteerd worden in zijn plaats. Bovendien dient hier nog aan toegevoegd te worden dat u zelf nooit lid bent geweest van het UÇPMB of het UÇK (CGVS p. 2), dat u nooit heeft deelgenomen aan de oorlog in Kosovo of in Gjilan (CGVS p. 4), dat u evenmin illegale wapens in huis had (CGVS p.5, 7) en dat u nooit problemen heeft gekend met de Servische autoriteiten (CGVS p. 6). Er kunnen bijgevolg evenmin overeenkomsten vastgesteld worden tussen uw persoonlijke situatie en de arrestaties van de tien etnische Albanezen.

Wat betreft het feit dat uw zoon lange tijd heeft moeten wachten op een operatie (CGVS p. 8), kan tot slot worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw Albanese origine aan de basis van deze wachttijd ligt. U brengt immers geen objectieve gegevens aan ter ondersteuning van deze blote bewering. Bovendien kan uit de talrijke door u neergelegde Servische medische attesten afgeleid worden dat uw zoon wel degelijk toegang had tot de medische hulpverlening gezien hij wel degelijk werd geopereerd en medische onderzoeken en behandelingen heeft ondergaan.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande motieven. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. De paspoorten en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen hun identiteit en hun nationaliteit. Deze elementen worden hier niet betwist. Het attest uitgegeven door de organisatie van de oorlogsveteranen van het UÇPMB bevestigt dat N.(...) H.(...) lid was van het UÇPMB. Ook dit staat hier niet ter discussie. De getuigenis van uw burens doet evenmin afbreuk aan bovenstaande beslissing, gezien een dergelijke getuigenis een subjectief en gesolliciteerd stuk betreft dat dan ook geen objectieve bewijswaarde heeft. Wat de door u neergelegde DVD betreft waarop volgens u noch u noch uw familie voorkomen en die handelt over de arrestatie van de tien etnische Albanezen op 26 december 2008, dient te worden opmerkt dat deze arrestaties geenszins worden betwist, zoals eveneens blijkt uit de informatie die aan uw administratieve dossier werd toegevoegd. Deze DVD houdt echter verder geen aanwijzingen in dat u of uw broer omwille van zijn gewezen UÇPMB-lidmaatschap zouden gevisieerd worden door de Servische autoriteiten. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden over de artikels betreffende de arrestatie van de tien Albanezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), herhaalt verzoeker zijn asielmotieven en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij voert aan dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dit omwille van de arrestatie van 10 etnische Albanezen, waaronder een 13-jarige, op 26 december 2008 en de daaropvolgende toespraak van de Servische Minister van Binnenlandse Zaken, stellende dat de arrestaties zouden doorgaan. Verzoeker wijst erop dat hij niet kan worden geholpen door de Servische autoriteiten aangezien deze autoriteiten aan de bron van zijn vrees liggen. Voorts benadrukt verzoeker dat er na de arrestatie van de tien etnische Albanezen nog andere personen werden opgepakt, zoals tevens blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing. De amnestiewetgeving wordt volgens verzoeker in de praktijk niet toegepast of slechts als het de Servische autoriteiten uitkomt om als voorbeeld te dienen zodat er een groot verschil bestaat tussen de theorie en de praktijk. Het feit dat hij zelfs niet wist dat de amnestiewet effectief goedgekeurd was, zegt trouwens voldoende. Verzoeker vervolgt dat de tien gearresteerde ex-leden van UCPMB valselijk beschuldigd werden en de Servische overheid op deze manier trachtte eigen oorlogsmisdrijven af te wentelen. Verder betwist hij de zienswijze van de commissaris-generaal dat geen overeenkomsten kunnen worden vastgesteld tussen verzoekers persoonlijke situatie en de arrestaties van de tien etnische Albanezen. Verzoeker voert in dit verband aan dat de gearresteerden geen volstrekte vreemden voor hem waren maar hij ze van ziens kende, zij bovendien dezelfde etniciteit hebben en van dezelfde streek zijn, en één van de personen die later in april 2009 nog werd gearresteerd nota bene zijn buur was, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat er geen verband is. Verzoeker verwijst naar de DVD die hij heeft voorgelegd waaruit blijkt dat ook de familieleden van de UCPBM-leden werden geslagen en mishandeld, en hij stelt dat de commissaris-generaal hier in alle talen over zwijgt. Verzoeker vervolgt dat de tien Albanezen nu al anderhalf jaar vastgehouden worden zonder bewijzen en zonder officiële klacht, laat staan een redelijk proces, en dat het algemeen bekend is dat ze bovendien mishandeld en gefolterd worden in de gevangenis. Tot slot herhaalt verzoeker dat zijn zoon langer dan andere patiënten diende te wachten op een operatie omwille van het feit dat hij van Albanese origine is en men zijn zoon pas effectief wou opereren nadat hij 2000 euro smeergeld bovenop de prijs van de operatie betaald had. Verzoeker verwijst te dezen naar de door hem bijgebrachte medische attesten en stelt dat hieruit blijkt dat zijn zoon maandenlang op een behandeling diende te wachten, hetgeen uiteraard niet kan met preciaire hartdoorbloedingsproblemen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en het beginsel van de goede trouw, voert verzoeker aan dat alle elementen aanwezig zijn om te spreken over een situatie waarin hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, enerzijds ten gevolge van een willekeurige situatie doordat zijn broer ex-UCPMB-lid is en anderzijds ten gevolge van discriminatie als etnische Albanees.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsverplichting, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het beginsel van de goede trouw, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal een foute beoordeling maakt van de feitelijke gegevens waar hij stelt dat de situatie voor verzoeker veilig is terwijl onschuldige ex-leden van UCPMB en familieleden worden gearresteerd en mishandeld, de commissaris-generaal bovendien een voorwaarde toevoegt aan de wet door impliciet te vereisen dat het noodzakelijk is dat er een groot aantal slachtoffers valt vooraleer men in aanmerking zou komen voor het statuut van subsidiaire bescherming en de bestreden beslissing daarenboven zichzelf tegenspreekt waar zij enerzijds stelt dat verzoeker niet aangeeft dat er na de arrestatie van de tien Albanezen nog arrestaties volgden, maar zij anderzijds even verder in de motivering zelf aanhaalt dat er in april 2009 nog twee arrestaties volgden.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, poneert verzoeker dat het een

vaststaand gegeven is dat ex-UCPMB-leden en hun familie riskeren om gearresteerd te worden, zodat het op zich een onmenselijke behandeling vormt indien verzoeker zou worden uitgewezen en terug dient te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij dan andermaal wordt blootgesteld aan een mogelijke willekeurige arrestatie.

2.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 april 2010 (CG nr. 1011763), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen enkele concrete aanwijzing heeft waaruit blijkt dat zijn broer daadwerkelijk werd geviséerd door de Servische autoriteiten of dat zij van plan waren hem effectief te arresteren omwille van zijn gewezen UCPMB-lidmaatschap, en hij evenmin over concrete, objectieve gegevens beschikt waaruit blijkt dat hijzelf zou gearresteerd worden omwille van de afwezigheid van zijn broer, zoals uitvoerig wordt uiteengezet (ii) hij geen concrete voorbeelden kon geven van gewezen UCPMB-leden die na de arrestatie van de tien gearresteerd werden en stelde dat er geen andere arrestaties zijn geweest, (iii) hij niet aannemelijk maakt waarom zijn broer, die vreesde gearresteerd te worden omwille van zijn gewezen lidmaatschap van UCPMB niet onder de amnestieregeling zou vallen, temeer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er geen enkele ex-strijder van het UCPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UCPMB vervolgd werd en de ex-UCPMB'ers die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, beschuldigd werden van gemeenrechtelijke feiten, (iv) ook de arrestatie van de tien Albanezen in december 2008 en twee anderen in april 2009 op verdenking van gemeenrechtelijke feiten gebeurde, meer bepaald moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gijlan (Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van illegaal wapenbezit, en de interventies van de Servische autoriteiten dan ook kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van repressie van vroegere aanhangers van het UCPMB, (v) verzoekers broer volgens zijn verklaringen geen misdrijven heeft gepleegd tijdens zijn UCPMB-periode, nooit heeft deelgenomen aan de oorlog in Kosovo en niet in het bezit was van illegale wapens zodat er geen enkele overeenkomst is tussen het profiel van de tien gearresteerde Albanezen en de persoonlijke situatie van verzoekers broer, (vi) evenmin overeenkomsten kunnen worden vastgesteld tussen verzoekers persoonlijke situatie en de arrestaties van de tien etnische Albanezen daar verzoeker zelf nooit lid is geweest van het UCPMB of het UCK, hij nooit heeft deelgenomen aan de oorlog in Kosovo of in Gijlan, hij evenmin illegale wapens in huis had en hij nooit problemen heeft gekend met de Servische autoriteiten, (vii) hij niet aannemelijk maakt dat zijn Albanese origine aan de basis ligt van de lange wachttijd voor de operatie van zijn zoon en uit de talrijke door hem neergelede medische attesten integendeel kan worden afgeleid dat zijn zoon wel degelijk toegang had tot de medische hulpverlening aangezien hij wel degelijk werd geopereerd en medische onderzoeken en behandelingen heeft ondergaan en (viii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande overwegingen.

2.7. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een

aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en in wezen de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Verzoeker verwijst weliswaar herhaaldelijk naar algemene informatie over de arrestaties van een tiental Albanezen doch toont hiermee geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, beschikt verzoeker niet over concrete, objectieve aanwijzingen waaruit blijkt dat zijn broer daadwerkelijk werd gevisieerd door de Servische autoriteiten of dat zij van plan waren om hem te arresteren omwille van zijn gewezen UCPMB-lidmaatschap, zodat verzoeker zijn vrees als zou zijn broer, en bij diens aanwezigheid verzoeker zelf, door de Servische autoriteiten gearresteerd worden, niet aannemelijk maakt. Dit klemt des te meer nu, zoals eveneens wordt aangehaald in de bestreden beslissing, noch verzoekers profiel noch dat van zijn broer kan worden gelijkgesteld met dat van de Albanese arrestanten, die gearresteerd werden op verdenking van gemeenrechtelijke feiten, meer bepaald moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjiilan (Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van illegaal wapenbezit.

Verzoekers argumentatie dat hij na de arrestatie van 10 etnische Albanezen op 26 december 2008 en de daaropvolgende toespraak van de Servische minister van binnenlandse zaken, stellende dat de arrestaties zouden doorgaan, vreesde dat hij wel eens de volgende zou kunnen zijn, dat deze vrees geheel terecht was, zeker rekening houdende met de omstandigheden waarin de arrestaties gebeurd zijn, namelijk 's nachts door gemaskerde mannen, die paniek zaaiden en de mensen schrik aanjoegen en waarbij zowel de ex-UCPMB-leden als hun familieleden werden mishandeld, en bovendien de gearresteerde ex-UCPMB-leden valselijk werden beschuldigd, hetgeen tot gevolg had dat veel Albanese families de streek ontvlucht zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, hoewel uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing, Servië, *Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei* van 7 april 2010) blijkt dat de door verzoeker geschetste situatie strookt met de realiteit, namelijk dat op 26 december 2008 inderdaad 10 etnische Albanezen, die allen deel zouden uitmaken van de zogenaamde Gnjilane-groep van het vroegere UCK, met veel machtsvertoon werden gearresteerd in de gemeente Preshevë/Presevo op verdenking van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, de verhouding tussen de Albanezen en Serviërs in de regio als gevolg van deze arrestaties onder zware druk kwam te staan en heel wat Albanese burgers hun huizen verlieten en naar het buitenland vertrokken daar bij velen de vrees bestond dat er nog arrestaties zouden volgen, angst die nog werd gevoed doordat de Servische minister van binnenlandse zaken zich ook in deze bevindingen uitliet, dient te worden benadrukt dat de vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Niet alleen heeft verzoeker volgens zijn verklaringen nooit problemen gekend met de Servische autoriteiten en brengt hij niet de minste concrete, objectieve gegevens bij waaruit blijkt dat hij zou worden gevisieerd of dat hij zou worden gearresteerd omwille van de afwezigheid van zijn broer, daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn land van herkomst pas ontvluchtte op 13 februari 2010, vaststelling die afbreuk doet aan zijn bewering als zou in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging hebben bestaan omwille van de gebeurtenissen van 26 december 2008 en april 2009.

2.9. Voorts blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat sinds de amnestiewet van 2002 geen enkele ex-strijder van UCPMB ooit veroordeeld werd omwille van zijn gewezen lidmaatschap

van het UCPMB alleen en de ex-UCPMB-leden tegen wie wel vervolging werd ingesteld na het afkondigen van de amnestie beschuldigd werden van criminele feiten, terrorisme, oorlogsmisdaden en illegaal wapenbezit. In zijn verzoekschrift minimaliseert en ontkent verzoeker het belang van deze amnestiewet doch hij toont hiermee niet aan dat de informatie waarop de Commissaris-generaal steunt niet correct zou zijn. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden oordelen dat het bestaan van de amnestiewet de ernst van verzoekers vrees in belangrijke mate relativeert, temeer hij geen feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zijn broer niet onder de amnestieregeling zou vallen.

2.10. In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat zijn kind langer moest wachten op een medische behandeling en uiteindelijk slechts na de betaling van smeergeld werd geholpen, treedt de Raad de motivering van de bestreden beslissing bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen objectieve gegevens bijbrengt waaruit blijkt dat hij (en zijn zoon) omwille van zijn etnische afkomst werd gediscrimineerd en zijn zoon in ieder geval wel degelijk toegang had tot de medische hulpverlening aangezien hij werd geopereerd en medische onderzoeken en behandelingen heeft ondergaan. Ten overvloede wordt nog benadrukt dat discriminatie of corruptie niet zonder meer kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Krachtens artikel 48/3 van Vreemdelingenwet moet de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève immers *“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”*.

2.11. Zo verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal zijn identiteit niet ter discussie stelt en ook zijn asielrelaas genoegzaam wordt aangetoond door de vele andere neergelegde stukken, waaronder de lidmaatschapskaart van zijn broer bij de UCPMB, een DVD betreffende de arrestatie van de tien Albanezen en de mishandeling van hun families, artikels betreffende de toespraak van de minister van binnenlandse zaken alsook getuigenverklaringen van zijn bureaus welke zijn relaas bevestigen, benadrukt de Raad dat in de betreden beslissing afdoende wordt gemotiveerd waarom deze documenten niet kunnen worden weerhouden als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging: *“Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. De paspoorten en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen hun identiteit en hun nationaliteit. Deze elementen worden hier niet betwist. Het attest uitgegeven door de organisatie van de oorlogsveteranen van het UCPMB bevestigt dat N.(...) H.(...) lid was van het UCPMB. Ook dit staat hier niet ter discussie. De getuigenis van uw bureaus doet evenmin afbreuk aan bovenstaande beslissing, gezien een dergelijke getuigenis een subjectief en gesolliciteerd stuk betreft dat dan ook geen objectieve bewijswaarde heeft. Wat de door u neergelegde DVD betreft waarop volgens u noch u noch uw familie voorkomen en die handelt over de arrestatie van de tien etnische Albanezen op 26 december 2008, dient te worden opmerkt dat deze arrestaties geenszins worden betwist, zoals eveneens blijkt uit de informatie die aan uw administratieve dossier werd toegevoegd. Deze DVD houdt echter verder geen aanwijzingen in dat u of uw broer omwille van zijn gewezen UCPMB-lidmaatschap zouden gevisieerd worden door de Servische autoriteiten. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden over de artikels betreffende de arrestatie van de tien Albanezen.”* Deze pertinente motivering wordt in het verzoekschrift niet ontkracht noch weerlegd zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnerwege, en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienend om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. In zoverre verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt onvoldoende rekening te houden met de arrestatie van tien etnische Albanezen en weigert te erkennen dat de situatie daardoor onveilig was voor ex-UCPMB-leden en hun familie, benadrukt de Raad dat uit de lezing van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat dit gegeven wel degelijk in aanmerking werd genomen doch verzoeker er niet in slaagt de individualisering van zijn vrees aan te tonen, zoals uitvoerig wordt toegelicht. In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat het om de arrestatie ging van 10 “onschuldige” Albanezen, die reeds anderhalf jaar vastgehouden worden zonder bewijzen en zonder officiële klacht, komt hij niet verder dan een blote bewering en gaat hij volkomen voorbij aan de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (p. 20-21) waaruit blijkt dat de 10 arrestanten verdacht worden van moord, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers en hun arrestatie gebeurde op verzoek van de Servische aanklager van oorlogsmisdaden. Het is niet

omdat verzoeker te goeder trouw is en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd dat hij daarmee een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft aangetoond.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.14. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. Gelet op wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Verzoeker toont evenmin aan dat er in zijn land van herkomst actueel een gewapend conflict aan de gang is zodat evenmin een schending van artikel 48/4, §2, c) kan worden vastgesteld. Dienvolgens kan aan verzoeker de subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS